



пжтъ бѣхъ готовъ да вода разговоръ съ него. Димитровчето ми се видѣ тѣй хубаво, тѣй пѣстро, тѣй радостно! Тука има и малки, и голѣми, и още по-голѣми, па и прецѣвѣли цѣтве. А ония тамъ се свили, клюмнали, сякашъ нѣкое насѣкомо ги е прекжснало.

Посѣгамъ да откжсна, но отпущамъ ржка. Поиска ми се да ги погледамъ. Колко пѣстри, колко свежи, колко весели цѣтчета! Ето тамъ пжпки едва-що се разцвѣтватъ, а ония сж се пукнали едва тази сутринь.

— Охо, господине, — се обръщамъ азъ къмъ единъ широко разтворенъ голѣмъ цѣтъ и го заглеждамъ. Той видѣлъ божия свѣтъ отдавна—може би отъ десетина, а и повече деня. . . Ето го какъ гледа на другитѣ. . . Сякашъ, че имъ е баша. . . А ето и това. . . То пжкъ на майка прилича. . . Нѣколко току-що разпукнати пжпници надничатъ къмъ нея и я гледатъ, гледатъ. . . Радватъ ли ѝ се, или ѝ се смѣятъ? . . .

Малко по малко цѣтветѣ оживѣватъ. Тука, подобно на хората, има цѣтя отъ разни възрасти. И цѣлиятъ храстъ заприлича на дѣдо Минчовата челядь — съ много деца, съ много внуци, правнуци, зетьове, булки и старци. . .

— Дочко, — вика мама откъмъ хаеня, — набра ли цѣтя?

— Сега, сега, — отвършамъ азъ и се ухилвамъ. Ей тамъ на она цѣтъ сж опадали листчетата и стърчатъ само петъ-шестъ. Сжшо моятъ дѣдо съ опадалитѣ жби. . .

Азъ пакъ посѣгамъ да откжсна, но погледътъ ми се спира на две цѣтчета на самия край на храста. Едното се счупило и отпуснало цѣтъ на земята, а другото се навело така, че само да го бутнешъ и ще падне. . . О, горкитѣ! Тѣ едва вчера сж се пукнали, а ето че умиратъ. . .

Малко по малко храстътъ изчезва и ми се привижда голѣмиятъ дворъ на дѣда Минча. Берекетъ колкото искашъ. Зеръ

толкозъ работни хора вжтре! Веднажъ татко ме заведе тамъ да погледамъ теленцата и той да размѣни нѣколко думи съ дѣда Минча. Тогава видѣхъ голѣмата челядь. Всѣки записанъ въ работата си, всѣки отруденъ. Единъ носи пѣленъ човалъ на гърба си — прекосява бързо двора, други чука върху спичитѣ на колата подъ сайвана, трети одѣлва нова ось на дръвника. . . Тукъ, подъ стрѣхата, висятъ голѣми плетеници царевица, тамъ, на другия край на стрѣхата, се червенѣятъ цѣли огърлици червени чушки. . . а тикви, тикви край плета или около колата, колкото искашъ.

— Този най-малкиятъ ли е? — пита дѣдо Минчо, като отпуска груба ржка на главата ми.

— Изтърсакъ.

— На колко е години?

Татко ме подбутва.

— Кажи на колко си години бре!

Азъ отговарямъ:

— На осемъ.

Дѣдо Минчо се ухилва.

— На осемъ ли? Ето хе тамъ и моето внуче на осемъ години.

Подъ стѣлбичката на плѣвнята момченце като мене кове нѣщо.

— Лечко, ела тука? — го повиква дѣдо му. — Ела да видишъ единъ гостъ ти дошелъ.

Лечко е набитъ, тантурестъ, кжсовратъ, но изглежда силенъ като хала. Такива като мене петъ ще катурне.

Той ми каза, че подъ плѣвнята имало дупка, гдето се криели костенурки. . . а имало и змии. . .

Ние се сдружихме съ Лечка. Той е хубавъ, благъ, веселъ. . .

Но гласътъ на мама разпрѣсва мислитѣ ми.

— Хайде де, Дочко!

— Ида, мамо. Ей сега ида.

Е? — питамъ се азъ. — Кого да откжсна? Дѣда Минча ли? Защо? Че той е много хубавъ, много добъръ дѣдо. Гру-